24/06/2020

Ο άγιος Καλλίνικος, Μητροπολίτης Εδέσσης, Πέλλης και Αλμωπίας

/ Γνώμες

- Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναυπάκτου κι Αγίου Βλασίου κ Ιεροθέου

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, κατά τήν Συνεδρίασή της τῆς 23η Ἰουνίου 2020, μέ πρόταση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, ὕστερα ἀπό τεκμηριωμένη εἰσήγηση τῆς Κανονικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, κατέταξε στό ἁγιολόγιο τῆς Ἐκκλησίας τοῦ μακαριστοῦ

Μητροπολίτου Ἐδέσσης, Πέλλης καί Ἀλμωπίας Καλλινίκου, μιά ὁσία καί ἐξαγιασμένη μορφή τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Μέ ἀξίωσε ὁ Θεός νά ζήσω γιά δεκαπέντε (15) χρόνια στήν ἴδια στέγη, στό Ἐπισκοπεῖο, μέ ἕναν Ἐπίσκοπο πού εἶχε ὅλα τά κριτήρια καί τίς προϋποθέσεις τῆς ἁγιότητος. Πρόκειται γιά τόν μακαριστό Μητροπολίτη Ἐδέσσης, Πέλλης καί Ἀλμωπίας Καλλίνικο. Τήν ἴδια μαρτυρία δίνει καί ὁ διάδοχός του στόν θρόνο τῆς Ἐδέσσης, ὁ νῦν Μητροπολίτης Ἰωήλ, ὁ ὁποῖος τόν γνώρισε ἀπό κοντά, ἀφοῦ καί οἱ δύο ἤμασταν Ἱεροκήρυκες συνεργάτες του, ἀλλά τό ἐπιβεβαιώνουν καί τά μέλη τοῦ ποιμνίου του, πού τόν γνώρισαν ἀπό κοντά.

Μετά τήν κοίμησή του, ἔγραψα τρία βιβλία μέ τίτλους «Μαρτυρία ζωῆς» (1985), «Κόσμημα τῆς Ἐκκλησίας» (1998), «Καλλίνικος, Μητροπολίτης Ἐδέσσης, μιά “ὁσιακή μορφή”» (2015). Πέραν αὐτῶν, κατά καιρούς ἔγραψα διάφορα ἄρθρα πού παρουσιάζουν τήν ἐκπληκτική μορφή του.

Τόν γνώρισα ἀπό μαθητής τοῦ Γυμνασίου στό Ἀγρίνιο, ὅταν ἦταν Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καί μέ ἐντυπωσίαζε ἡ ἀσκητική του ἐμφάνιση, ἡ μοναχική ἁπλότητά του, ὁ γλυκύτατος λόγος του, ἡ ὅλη φυσιογνωμία του. Ἐρχόταν στό Χριστιανικό Οἰκοτροφεῖο, ὅπου ἔμενα, καί ὅλοι θαυμάζαμε τόν προσεκτικό, εὐχάριστο, ἁπλό κληρικό.

Ὅταν ἔγινε Μητροπολίτης Ἐδέσσης, Πέλλης καί Ἀλμωπίας, τόν ἀκολούθησα στήν ἐπισκοπική διακονία του καί ἔμεινα μαζί του στό Ἐπισκοπεῖο, περίπου δυόμισι χρόνια ὡς λαϊκός καί ἔπειτα περίπου δεκατρία χρόνια ὡς Κληρικός, συνολικά δεκαπέντε χρόνια. Ἄκουγα σοφά λόγια, μυούμην στό ἐκκλησιαστικό φρόνημά του, ἔβλεπα ἕναν «ἀσκητή Ἐπίσκοπο». Δέν ἔβλεπα τίποτε πού νά μέ προβληματίζε. Ἐπειδή παράλληλα πήγαινα στό Ἅγιον Ὄρος, δέν τόν ξεχώριζα ἀπό ἕναν ἐξαγιασμένο ἁγιορείτη μοναχό.

Εἶναι θαυμαστό πῶς προσπαθοῦσε νά μέ παιδαγωγήση ἐκκλησιαστικά. Ὅταν τοῦ ἐκμυστηρεύθηκα τόν πόθο μου νά γίνω Ἱερομόναχος, ἐκεῖνος μοῦ ἔδωσε νά μελετήσω τό «Συμβουλευτικό Ἐγχειρίδιο» τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου, πού εἶναι ἡ περίληψη τῆς Φιλοκαλίας τῶν ἱερῶν Νηπτικῶν. Καί ὅταν ἄρχισα νά κηρύττω στούς Ναούς, μοῦ συνέστησε νά διαβάσω ἕνα ἄλλο κορυφαῖο ἔργο τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου μέ τόν τίτλο «Ἑορτοδρόμιον», στό ὁποῖο ὁ ἅγιος Νικόδημος, ἑρμηνεύοντας τούς Κανόνες τῶν Δεσποτικῶν ἑορτῶν, χρησιμοποιεῖ ὅλους τούς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας κάνοντας καταπληκτικά θεολογικά ἑρμηνευτικά σχόλια. Καί μόνον αὐτή ἡ πράξη του δείχνει τό ἐκκλησιαστικό φρόνημά του καί τόν τρόπο τῆς Ἐπισκοπικῆς του διακονίας. Νά σημειωθῆ ὅτι τά δύο αὐτά ἐκπληκτικά κείμενα τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου, τά διάβαζε καί

ὁ ἴδιος καί ἔτσι ἐντασσόταν στήν νηπτική παράδοση τῆς Ἐκκλησίας.

Ὡς αὐτήκοος καί αὐτόπτης μάρτυς παρακολούθησα ἀπό κοντά ὅλη τήν ἐπισκοπική του διακονία, τήν προσωπική του ζωή, τήν σεμνότητά του, τήν ἀφιλαργυρία του, τόν πόνο τῆς καρδιᾶς του ἀπό ὅσα ἐπληροφορεῖτο, τό σύννουν καί εὐχάριστο τοῦ χαρακτήρα του, τήν προσευχή του, τήν καθαρότητα τοῦ βίου του, τό ἐκκλησιαστικό φρόνημά του, τήν εὐφυΐα του καί πολλά ἄλλα, τά ὁποῖα ἔχω περιγράψει στά βιβλία πού ἐξέδωσα.

Ἐκεῖ ὅμως πού εἶδα τό μεγαλεῖο του ἦταν ὁ τρόπος ἀντιμετωπίσεως τῆς ἀσθενείας του, μετά τήν ἐγχείριση στόν ἐγκέφαλο γιά τόν ὄγκο πού εἶχε δημιουργηθῆ (γλύωμα) μέχρι τήν κοίμησή του. Ἐξομολογήθηκε πρίν τήν ἐπέμβαση, κάτι πού ἔκανε συχνά• ὑπαγόρευσε τήν διαθήκη του σέ Συμβολαιογράφο, ὅπου ζητοῦσε τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ νά τόν συνοδεύη μετά τήν ἐκδημία τῆς ψυχῆς του• προσευχόταν ἀδιάλειπτα μέ τήν εὐχή «γενηθήτω τό θέλημά σου»• ἄφησε τόν ἑαυτό του στήν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ• ἔφθασε σέ μεγάλο βάθος αὐτομεμψίας καί ταπεινώσεως• πρόσεχε νά μή δεχθῆ κανέναν ἀπολύτως λογισμό, ὥστε νά παρουσιασθῆ καθαρός στό φοβερό βῆμα τοῦ Χριστοῦ• εἶδε τήν Παναγία τήν Προυσιώτισσα μέσα στό Φῶς καί πολλά ἄλλα.

Μοῦ ἔδωσε ὁ Θεός τήν δωρεά νά δῶ τά τέλη ἑνός Ἀρχιερέως, ὡς ἑνός ἁγιορείτου ἀσκητοῦ, ἑνός πραγματικοῦ ἐρημίτου μοναχοῦ. Πάνω στό κρεβάτι τῆς ἀσθενείας του, ὅπου συνεχῶς δόξαζε τόν Θεό, ἔβλεπα ἕναν ὅσιο ἀσκητή καί μάρτυρα, μέ τόν τρόπο πού ἀντιμετώπιζε τήν ἀσθένειά του, καί ὄχι ἁπλῶς ἕναν Ἐπίσκοπο.

Τό ἄλλο θαυμαστό πού αἰσθάνθηκα εἶναι ὅτι εἰρήνευε τούς ἀνθρώπους πού τόν πλησίαζαν καί εἶδα θαυματουργικές ἐπεμβάσεις. Καθόμουν δίπλα του στό κρεβάτι τοῦ νοσοκομείου, διαβάζοντας κυρίως τήν «Φιλοκαλία τῶν ἱερῶν Νηπτικῶν» καί μέ τρόπο ἀνέκφραστο θεραπεύθηκα ἀπό μιά σωματική ἀσθένεια πού μέ ταλαιπωροῦσε ἐκεῖνον τόν καιρό. Ἀλλά καί κατά τήν ἐξόδιο ἀκολουθία του θεράπευσε ἀπό μιά πολυχρόνια ἀσθένεια μιά πνευματική του θυγατέρα, ἀπό τήν Αἰτωλοακαρνανία, ἡ ὁποία δέν μποροῦσε νά θεραπευθῆ ἀπό πολλούς ἰατρούς τούς ὁποίους εἶχε ἐπισκεφθῆ.

Οἱ θαυματουργικές του ἐπεμβάσεις εἶναι πολλές. Ἀκόμη ὅσο ζοῦσε ἐλευθέρωσε μέ τίς προσευχές του ἀνθρώπους ἀπό τά δαιμόνια πού τούς εἶχαν καταλάβει. Στά βιβλία πού ἔγραψα περιγράφω τέτοια θαυματουργικά σημεῖα. Μετά τήν κοίμησή του ἐμφανίζεται στόν ὕπνο πολλῶν ἀνθρώπων καί τούς βοηθᾶ ἀποτελεσματικά, ὅπως καί πολλοί ὁμολόγησαν ὅτι ὠφελήθηκαν ποικιλοτρόπως ἀπό τόν Καλλίνικο, ὅταν τόν ἐπικαλέσθηκαν ἤ ὅταν ἐπισκέφθηκαν τόν τάφο του.

Ἡ ὅλη χαρισματική προσωπικότητά του καί τό ἦθος του φαίνεται καθαρά σέ τρία κείμενα, ἤτοι τόν λόγο του κατά τήν χειροτονία του σέ Ἐπίσκοπο, τόν λόγο του κατά τήν ἐνθρόνισή του, καί τήν διαθήκη του. Ἄν σέ αὐτά τά κείμενα προστεθῆ καί μιά ἀπό τίς τελευταῖες του ἀπομαγνητοφωνημένες προφορικές ὁμιλίες μέ τίτλο «τό ἔνδυμα τῆς ψυχῆς», τότε συμπληρώνεται ὅλη ἡ ἀτμόφαιρα αὐτοῦ τοῦ χαρισματικοῦ Ἐπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Σκέπτομαι ὅτι ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τόν τελευταῖο καιρό, μέ πρωτοβουλία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί εἰδικά τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου πλούτισε τό ἁγιολόγιο τῆς Ἐκκλησίας μέ συγχρόνους ἁγίους, μέ ἀστέρια φωτεινά πού λάμπουν στό στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας. Ὅλοι αὐτοί εἶναι ἱερομόναχοι ἤ μοναχοί, κανείς Ἐπίσκοπος.

Ὅμως ὑπάρχουν λαμπροί καί ἐξαγιασμένοι Ἐπίσκοποι, μεταξύ τῶν ὁποίων ὁ Ἐδέσσης Καλλίνικος, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τήν ἴδια χάρη ἁγιότητας, σέ συνδυασμό μέ τήν ἀρχιερωσύνη τους. Ὁ Θεός δίνει σέ ὅλους τήν Χάρη Του, κυρίως σέ Ἐπισκόπους γιά νά ἐκπληρώνουν τό ὕψος τῆς διακονίας τους. Ἡ ἁγιότητα δέν περιορίζεται μόνον σέ μοναχούς καί ἱερομονάχους, γιατί μιά τέτοια νοοτροπία συνιστᾶ ἔλλειμμα ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος καί ἐπεκτείνεται σέ ὅλο τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Πάντως, ἀξιώθηκα ἀπό τόν Θεό νά γνωρίσω ἕναν ἐξαγιασμένο Ἐπίσκοπο καί ἡ μαρτυρία μου δέν εἶναι ὑποκειμενική, ἀλλά νομίζω ἀληθινή. Τήν ἴδια μαρτυρία δίνει καί ὁ «παραδελφός» μου, Μητροπολίτης Ἐδέσσης, Πέλλης καί Ἀλμωπίας Ἰωήλ, ὁ ὁποῖος ἀξιώθηκε νά προσμετρηθῆ στούς διαδόχους του, καί πληθώρα Ἀρχιερέων, τῶν ὁποίων οἱ ἀπόψεις δημοσιεύθηκαν στά βιβλία μου.

Ὁ Μητροπολίτης Ἐδέσσης Καλλίνικος, ὅταν τόν ἔβλεπε κανείς, ἰδίως στήν θεία Λειτουργία, ὅπως κάποιος παρατήρησε, ἦταν μιά «ζωντανή ἁγιογραφία». Καί κατά τόν μακαριστό π. Ἐπιφάνιο Θεοδωρόπουλο ἦταν «μία ὁσιακή μορφή τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί «ἐδόξασε δι’ ὅλης αὐτοῦ τῆς ζωῆς, τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ καί ἐτίμησεν ὅσον ὀλίγοι, τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν», εἶχε «ὁσιακή βιοτή καί ὁσιακά τέλη». Καί ὁ ἅγιος Παΐσιος τόν χαρακτήριζε «Ἅγιο Ἐπίσκοπο». Κατά τήν μαρτυρία τοῦ πνευματικοῦ του τέκνου Ἱερομονάχου π. Παϊσίου, ὁ ἅγιος Παΐσιος «πολύ ἐξετίμησε τόν Καλλίνικο γιά τήν εὐλάβεια καί τήν ἀγάπη του στήν Ἐκκλησία. “Ἅγιος Ἐπίσκοπος” ἔλεγε καί εἶχε πεῖ ὅτι δέν ξαναεῖδε ἄλλον ἐπίσκοπον σάν τόν Καλλίνικο μέχρι τότε».

Νά ἔχουμε τήν εὐχή του καί τίς πρεσβεῖες του